

ADVENT – VÁRAKOZÁS

Ki is részesülhet abban a kegyelemben, hogy elvégezhesse a várakozás munkáját? A munkálkodó, alkotó, gyógyító, tanító ember gyakran az utolsó pillanatig teszi a dolgát, s december huszadika tájékán elkezd járni a boltokat, mert kell venni valamilyen ajándékot, amivel kifejezhetjük szeretetünket. – Legalábbis ezt sulykolják belénk.

És itt van az egész folyamatban egy kis bökkenő. Mert melyik Mester tanította, hogy boltról boltra kell járkalni, és elmúlik a lelkiismeret-furdalásunk? – Nem múlik el. Sőt! Ekkor kezdődik igazán, ráadásul utólag az egész ajándékozás inkább csak sértődés vagy meg nem értés lesz, hiszen nem magyarázható semmivel, hogy elmaradt az öröm, pedig térdig lejárunk a lábunkat valamilyen ajándékért.

Az Advent igazából nem ilyen. Az Advent talán megtorpanás, de biztos, hogy felismerés, öröm és béke, csak ezt rendszeresen elfelejtjük, s éljük a hétköznapi életünket. Alakítjuk a mindennapok történelmét, csináljuk a rutinos dolgokat, formáljuk az előadást.

És az az érdekes, hogy ebben az egész történetben senki sem hibás.

Nem hibás az ajándék készítője, a vásárlója, sőt a megajándékozott sem. Csak egyszerűen valami hiányzik. Nem alakul úgy, hogy érezzük: most várakozunk: s ez a várakozás az igazi és személyes ünnepünk. Így van most a mi kis városunkkal is.

Azt gondoljuk, hogy Karácsonykor majd történik valami, jön az ajándék. De ez nem lesz így.

Amire várunk, már megtörtént, az ajándékot már megkaptuk, csak meg kell tanulnunk észrevenni, örülnünk neki.

El kell végeznünk a várakozás munkáját! Ugyanis a hatalmas feladatokat elvégeztük! –

Vagyis mindenki elvégezte a munkáját a maga területén, a maga szintjén.

A közmunkás takarította a parkot, a gyár termelt, a vállalkozó épített, a termelő álmódott, a boltos árult és tisztogatta a polcot, a tanár tanított, a hivatalnok intézte az ügyeket.

Szétláthattuk volna a kezünket, hogy nem ment, így jártunk, s feladhattuk volna a küzdelmet, hiszen válság van: amint látjuk, nem állt meg az élet.

A világ megváltozott, a feltételek keményebbek lettek, de szembenéztünk a kihívással. Itt a mi kis városunkban biztosan. Ez a mostani Látóhatár is elvégzi a maga munkáját.

Ez egy figyelemfelkeltő, értékelő és ünneplő kiadvány. Bizonyára feltűnt a nyájas olvasónak, hogy miközben tele van a hazai sajtó problémákkal, tragédiákkal, mi itt Vásárhelyen eredményekről, értékekről, érdekességekről tudunk beszámolni.

Az itteniek máskor is adtak már példát az országnak. Szerintem most is ez a helyzet. A kultúra területén elképesztő eredményekről számol be ez a lap is. Nézzék meg! Végig azt teszi. Eredmények, eredmények. De még fontosabb, hogy az adott korban újabb lehetőségeket kínál a város a kulturális élet felvirágoztatásához. Ez a helyi közösség helyet kap az együttlétre, a szórakozásra, művelődésre, az alkotásra, s mindezt dinamikus, a jövőbe mutatva éli át. Vagyis élni akar. Csak észre kell venni a lehetőségeket.

Hatalmas kincs került a birtokunkba: élhetünk, és élnünk is kell vele. Kell ennél több ajándék?

Még egy kicsi munka azért vár ránk. Az élni akarásunk fényes bizonyítéka minden, amiről ez a folyóirat is beszámol, de ez még többet ér, ha ezt tudjuk is.

Meg kell tanulni örülni annak, ami a miénk. Legyen öröm ránézni a szökőkútban pancsoló gyerekekre, legyen óvándó, és védendő a park, töltsön el bennünket büszkeség, ha végigsétálunk az Alföldi Galéria termein, s becsüljük meg azokat az embereket, akik mindezt elénk varázsolták. Legyen az kőműves, ács vagy művészettörténész!

Felismerni a jót, észrevenni, hogy ebben a folyamatban én is tettem valamit, ez mindenki számára jó érzés. Ez az igazi ajándék!

S a mindennapi robot mellett, ha kell idő valamire, akkor ez az, hogy a felismerés után a saját és a mások munkáját egy belső mosollyal fogadjuk.

Végezzük el a várakozás munkáját ott legbelül, s akkor majd Karácsonykor csak annyit kell mondanunk: Köszönöm! – hiszen mi leszünk a megajándékozottak, mert felkészültünk az ajándéokra –, jól ajándékoztunk, s másokat is odaengedtünk a fa alá.

Így múlik el a hiányérzet, megelegszünk azzal, ami van, a főleges dolgok elkopnak mellőlünk, s várjuk az újabb feladatokat. Hiszen a következő Karácsonyt még szebben akarjuk megünnepelni. Ekkor tapasztalhatjuk meg az igazi megnyugvást s mondhatjuk el, hogy:

**„Velünk csak csönd
És vánkösök zenéje.”**

Bányai Béla

Fotó: HDK